17/01/2022

Ο Αη Γιώργης ο “Φουστανελάς” και η Προεδρική Φρουρά

/ Επικαιρότητα

Τον προστάτη της, Άγιο Γεώργιο τον εν Ιωαννίνοις μαρτυρήσαντα, τον «Φουστανελά» όπως ονομάζεται, τιμάει σήμερα η Προεδρική Φρουρά.

Ο Άγιος τιμάται από τους Εύζωνες κάθε έτος μετά την ανακήρυξή του ως Προστάτη τους το 2018, ανήμερα της εορτής του, 17 Ιανουαρίου**.**

Η Προεδρική Φρουρά έχει ιστορία περισσότερο από έναν αιώνα. Ιδρύθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1868 ως μάχιμο και τελετουργικό ταυτόχρονα Άγημα.

Σταδιακά ο ρόλος της μετατράπηκε σε αποκλειστικά τελετουργικό, γνώρισμα που

μπορεί να θεωρηθεί ότι υποδηλώνεται και από τις σταδιακές της ονομασίες: Ανακτορική Φρουρά, Φρουρά Σημαίας, Φρουρά Μνημείου Αγνώστου Στρατιώτη, Βασιλική Φρουρά και τέλος Προεδρική Φρουρά, από το 1974 μετά την αποκατάσταση της Δημοκρατίας.

Τα μέρη της τιμημένης στολής

Ο σκούφος (φάριο), φτιαγμένο από κόκκινη τσόχα. Ο σκούφος φέρει μια μεταξωτή μαύρη φούντα.

Το πουκάμισο (υποδήτης), λευκό με μεγάλο άνοιγμα μανικιών.

Το γιλέκο (φέρμελη), με κέντημα σπάνιας χειροποίητης τεχνικής. Το κέντημα του γιλέκου, με λευκά ή επίχρυσα νήματα, έχει διάφορα σχέδια μεγάλης παραδοσιακής και λαογραφικής σημασίας.

Η φουστανέλλα, από λευκό ύφασμα 30 μέτρων. Οι δίπλες (πιέτες) της φουστανέλας είναι 400, όσα δηλαδή και τα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Η περισκελίδα, το μακρύ κόκκινο παντελόνι των αξιωματικών και οι μάλλινες λευκές κάλτσες των Ευζώνων

Η ζώνη με τις φυσιγγιοθήκες της.

Οι επικνημίδες (καλτσοδέτες), μαύρου χρώματος για τους Εύζωνες και μπλε για τους Αξιωματικούς.

Εκτός από τα παραπάνω μέρη της στολής, που είναι κοινά στους Εύζωνες και τους αξιωματικούς, υπάρχουν ακόμη:

Τα τουζλούκια (περικνημίδες), τα σταβάλια (μποτάκια κόκκινα) και η σπάθα του 1821 για τους Αξιωματικούς.

Ο ανάσπαστος (εσωτερική ζώνη που κρατά σταθερά τις κάλτσες στη θέση τους) και τα κρόσια (μπλε και άσπρου χρώματος κορδόνια, δηλαδή τα Εθνικά χρώματα της Σημαίας μας) και τα παραδοσιακά τσαρούχια για τους Εύζωνες. Τα τσαρούχια είναι εξ’ ολοκλήρου χειροποίητα από σκληρό κόκκινο δέρμα και σόλα οπλισμένη με 60 καρφιά. Το ζευγάρι ζυγίζει περίπου τρία κιλά. Η μύτη του τσαρουχιού καταλήγει σε μια αιχμηρή προεξοχή που καλύπτεται από μια όμορφη, μαύρη φούντα.

Η Προεδρική Φρουρά εκτός από την Ευζωνική, τηρεί και την Κρητική στολή με την χαρακτηριστική της βράκα και το ζωσμένο στη μέση μαχαίρι. Η Κρητική στολή φοριέται τιμητικά από τους άνδρες σε ορισμένες επίσημες εθιμοτυπικές

εκδηλώσεις. Με τον τρόπο αυτό στην Προεδρική Φρουρά αντιπροσωπεύονται όχι μόνο οι στεριανοί αλλά και οι νησιώτες. Έτσι η μεν Ευζωνική στολή αντιπροσωπεύει το μαχητή του Ηπειρωτικού χώρου, ενώ η Κρητική το μαχητή του Νησιωτικού Ελληνικού χώρου. Πρόσφατα στην προεδρική φρουρά έχει προστεθεί τιμητικά και η παραδοσιακή στολή του Πόντου.

Ένα Σύνταγμα Ευζώνων γεμάτο στιγμές δόξης και ηρωισμού

Ένα από τα ενδοξότερα Συντάγματα Ευζώνων είναι το **5/42 Σύνταγμα Ευζώνων**, το οποίο έχει συνδέσει το όνομα του με στιγμές δόξας και ηρωισμού.

Το 5/42 δημιουργήθηκε το 1912 με έδρα την Λαμία και αποτελείται από 6 τάγματα. Το σύνταγμα πήρε μέρος σε όλες σχεδόν τις μάχες των Βαλκανικών Πολέμων του 1912-13.

Το 1918-19 το «42ο Σύνταγμα Ευζώνων», με διοικητή το Νικόλαο Πλαστήρα, οδηγείται από ξενοκίνητα συμφέροντα στη Ρωσία, για να προσφέρει βοήθεια στο παλιό καθεστώς και να πολεμήσει την Οκτωβριανή Επανάσταση (1917). Στις μάχες στο μέτωπο του Δνείπερου ποταμού, χάθηκαν πολύτιμες ζωές συμπατριωτών μας ευζώνων. Όταν οι Γάλλοι, που παρακίνησαν την εκστρατεία, αποχώρησαν από τη Ρωσία, το εκστρατευτικό σώμα του στρατηγού Νίδερ, όπου υπαγόταν το «Ευζωνικό», συμπτύχθηκε προς τη Ρουμανία. Από το Γαλάζι της Ρουμανίας διέπλευσε τη Μαύρη θάλασσα, τον Ελλήσποντο και το Ανατ. Αιγαίο και αποβιβάσθηκε στη Μικρά Ασία.

Στην Μικρασιατική Εκστρατεία υπό την Διοίκηση του Νικολάου Πλαστήρα το 5/42 έφτασε στην κορυφή της Δόξας του. Η ηρωισμός και η ορμητικότητα των Ευζώνων έκαναν το 5/42 γνωστό στους Τούρκους με το όνομα Σαϊτάν Ασκέρ (Ασκέρι του Διαβόλου). Κατά την προέλαση του, το Σύνταγμα έφτασε μέχρι το Καλέ-Γρότσο, πέρα από τον Σαγγάριο. Κατά την κατάρρευση του μετώπου το Σύνταγμα υπό την διοίκηση του Πλαστήρα κατάφερε να δώσει μάχες υποχωρώντας σε πλήρη τάξη και μαζεύοντας στρατιώτες από διαλυμένες μονάδες. Με την αντίσταση που προέβαλε στους Τούρκους, έδωσε την ευκαιρία σε πολλούς πρόσφυγες να διαφύγουν.

Επίσης εκείνη την εποχή το Σύνταγμα κυκλοφόρησε και την δική του εφημερίδα, την Φούντα. Η Φούντα πρωτοκυκλοφόρησε χειρόγραφη στις 20 Φεβρουαρίου 1922, εξασέλιδη, σε χαρτί κοινό του γραψίματος, ριγωμένο, με έξοδα του Συντάγματος των Ευζώνων του Πλαστήρα. Ο τίτλος του φύλλου ήταν δίχρωμος με μπλε και κόκκινο μολύβι, ένα φέσι κόκκινο και μπλε μακριά φούντα.

Ο βίος, το μαρτύριο και η τιμή του Αγίου

Ακολουθεί σύντομο ιστορικό με τον βίο, το μαρτύριο και την τιμή στον Άγιο όπως παρατίθεται από την Ιερά Μητρόπολη Ιωαννίνων:

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος γεννήθηκε τό 1808 στό χωριό Τσούρχλι τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν (σήμερα φέρει τήν ὀνομασία Ἅγιος Γεώργιος) ἀπό γονεῖς πτωχούς, τόν Κωνσταντῖνο καί τή Βασίλω, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνταν μέ τή γεωργία. Λόγῳ τῆς πτωχείας τῆς οἰκογένειάς του παρέμεινε ἀγράμματος• ἀνετράφη, ὅμως, «ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου». Σέ μικρή ἡλικία, μόλις 8 ἐτῶν, ὀρφάνεψε καί ἔμεινε

ὑπό τήν προστασία τοῦ μεγαλύτερου ἀδερφοῦ καί τῆς ἀδερφῆς του, πτωχῶν καί τούτων γεωργῶν. Ὅταν ἐνηλικιώθηκε, πῆγε στά Ἰωάννινα, ὅπου ὁ Γεώργιος, ἔρημος καί ἀπροστάτευτος, προσκολλήθηκε σέ διάφορους ἀγάδες γιά να καταλήξει ἱπποκόμος τοῦ Χατζῆ Ἀβδουλᾶ, ἀξιωματικοῦ τοῦ ᾽Ιμίν Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, κοντά στόν ὁποῖο παρέμεινε γιά ὀκτώ χρόνια.

Ὁ Ἀβδουλά εἶχε ὅλον τόν καιρό νά ἐκτιμήσει τόν ὑπηρέτη του ὡς ἁπλό, πρᾶο, ἄκακο, αὐθεντικό, ἠθικά ἀκέραιο. Τόν ἐμπιστεύτηκε καί τόν περιέβαλε μέ τή στοργή καί τήν ἀγάπη του, ἐνῷ τοῦ ἐπέτρεπε νά ἐκτελεῖ ἀκώλυτα τά θρησκευτικά του καθήκοντα καί νά συχνάζει στούς ναούς τῶν Ἰωαννίνων.

Ἡ ὁλοφάνερη εὔνοια τοῦ Ἀβδουλᾶ πρός τόν χριστιανό Γεώργιο προκάλεσε τή ζηλοφθονία τῶν συνυπηρετῶν του, οἱ ὁποῖοι τόν ἀποκαλοῦσαν «γκιαβούρ Χασάν», δηλαδή ἄπιστο Χασάν. Ἔτσι, μέ τον καιρό καί τή συνήθεια ἐδραιώθηκε ἡ πίστη ὅτι ὁ Γεώργιος ἦταν μουσουλμάνος. Ὁ ἴδιος, βέβαια, παρέμενε στέρεος στήν ὁμολογία τῆς ἁγίας καί ἀμωμήτου πίστεως.

Τό 1836 ὁ Ἰμίν πασᾶς ἔγινε γιά δεύτερη φορά ἡγεμόνας τῶν Ἰωαννίνων. Μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου του καί ὁ ἔμπιστός του Χατζή Ἀβδουλά μέ τόν δικό του ὑπομίσθιο, τόν Γεώργιο. Ἦταν τότε πού κάποιοι φίλοι του τόν παρακίνησαν νά ἀρραβωνιασθεῖ μιά νέα ἐνάρετη Γιαννιώτισσα, τήν Ἑλένη. Ἀλλά τήν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων τοῦ Γεωργίου καί τῆς Ἑλένης ἕνα σοβαρό ἐπεισόδιο σκίασε τό εὐτυχές γεγονός. Ἕνας Τουρκογιαννιώτης χότζας, γνωρίζοντας τόν ἱπποκόμο τοῦ Ἀβδουλᾶ καί στηριζόμενος περισσότερο στήν ὀνομασία του ὡς Γκιαούρ Χασάν παρά στήν πραγματικότητα, τόν κατέδωσε στόν μεχκεμέ (=δικαστήριο) ὅτι εἶχε ἐξισλαμισθεῖ κατά τά προηγούμενα χρόνια καί ἐπανῆλθε στήν ὀρθόδοξη πίστη. Προσαχθείς στό κριτήριο ἀπολογήθηκε καί μέ πνευματική ἀνδρεία ὑποστήριξε ὅτι οὐδέποτε ἔγινε ἀρνησίθρησκος. Ὁ κατής, μαθαίνοντας ὅτι ὁ Γεώργιος ἦταν ὑπηρέτης τοῦ Χατζῆ Ἀβδουλᾶ, ἀνθρώπου ἰσχυροῦ κοντά στόν ἡγεμόνα, σκέφτηκε νά καλέσει καί τόν ἴδιο τόν Ἀβδουλά. Κατ’ ἄλλη μαρτυρία, ὁ Ἀβδουλά, μαθαίνοντας ὁ ἴδιος τήν περιπέτεια τοῦ ἱπποκόμου του, ἔσπευσε αὐτόκλητος στό δικαστήριο. Ἤλεγξε τότε ὀργισμένος τόν κατή λέγοντας ὅτι αὐτός γνώριζε πάντα ὅτι ὁ Γεώργιος δέν ἦταν μουσουλμάνος ἀλλά χριστιανός καί ὡς χριστιανός ἦταν ἀπερίτμητος. Μετά ἀπό αὐτά, καί ἐπειδή τόν βρῆκαν καί ἀπερίτμητο, τόν ἄφησαν ἐλεύθερο καί καταχώρησαν τό ὄνομά του στόν κώδικα τῶν χριστιανῶν.

Ἀργότερα, ὁ Γεώργιος νυμφεύθηκε τήν ῾Ελένη. Οἱ μαρτυρίες γιά τόν χρόνο τέλεσης τῶν γάμων τοῦ Γεωργίου καί τῆς Ἑλένης δέν συμπίπτουν. Κατ’ ἄλλους οἱ γάμοι τελέσθηκαν τόν Αὔγουστο τοῦ 1836, κατ’ ἄλλον τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1836 καί κατ’ ἄλλους τόν Ἰανουάριο τοῦ 1837.

῞Ενα περίπου μήνα μετά τό γάμο του ὁ Γεώργιος ἔφυγε ἀπό τά Γιάννινα καί ἐπέστρεψε τόν Ἰούνιο τοῦ 1837.

Κατόπιν, ὁ ἅγιος προσκολλήθηκε, ὡς ἱπποκόμος πάντα, στόν μουσελίμη τῶν Φιλιατῶν, ἀπ’ ὅπου ἐπέστρεψε κατά τά τέλη Δεκεμβρίου, ἡμέρα Τετάρτη. Ξημερώνοντας, ἡ Ἑλένη γέννησε ἀγόρι. «Ἐχάρη ὁ εὐλογημένος ὅτι ἠξιώθη νά γίνῃ πατήρ» καί ζήτησε ἀπό τόν κύριό του τήν ἄδεια νά παραμείνει στά Ἰωάννινα γιά μερικές ἡμέρες, ὥστε νά παραστεῖ καί στή βάφτιση τοῦ γιοῦ του.

Ἡ βάφτιση τοῦ νεογέννητου ἔγινε στίς 7 Ἰανουαρίου 1838, ἀνήμερα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Ὁ νεοφώτιστος ἔλαβε τό ὄνομα Ἰωάννης.

Τή Δευτέρα, 10 Ἰανουαρίου 1838, ὁ μουσελίμης τῶν Φιλιατῶν ἀνεχώρησε ἀπό τά Ἰωάννινα, γιά νά ἐπιστρέψει στήν ἕδρα του. Ὁ Γεώργιος προτίμησε αὐτή τή φορά νά μήν ἀκολουθήσει τόν κύριό του, ἀλλά νά παραμείνει στά Ἰωάννινα, κοντά στήν οἰκογένειά του.

Τήν Τρίτη, 11 Ἰανουαρίου 1838, «ἔλαβε οἰονεί προαίσθησιν τοῦ στεφανίτου ἀγῶνος του». Ὁ Γεώργιος παραδόθηκε σ’ ἕνα ἰσοθάνατο, ὁλοήμερο ὕπνο. Πολλές φορές προσπάθησαν νά τόν ξυπνήσουν, ἄλλ’ ὁ ἅγιος δέν αἰσθανόταν τό παραμικρό. Ξύπνησε, τελικά, ἀργά τό βράδυ.

Τήν Τετάρτη, 12 Ἰανουαρίου, ὁ Γεώργιος ζήτησε ἀπό τή γυναίκα του τά καλά του ἐνδύματα καί ξεκίνησε γιά τήν ἀγορά πρός ἀναζήτηση ἐργασίας. Καταγράφεται ὅτι τρείς φορές γύρισε πίσω για νά χαιρετήσει τή γυναίκα του καί τόν νεογέννητο, νεοφώτιστο γιό του. Κάποια ἐνόραση καθοδηγοῦσε πλέον τόν Γεώργιο. Ἡ πορεία του πρός τό μαρτύριο ἄρχιζε…

Κατευθύνθηκε στήν πλατεῖα τοῦ Πλατάνου (σημ. Πλατεῖα Γεωργίου Σταύρου), στό Γυαλί καφενέ. Ἐκεῖ τόν ἅρπαξε ὁ χότζας πού τόν εἶχε κατηγορήσει καί στό παρελθόν, φωνάζοντάς του ὅτι ἐμπαίζει τή μουσουλμανική θρησκεία. Οἱ φωνές τοῦ χότζα συγκέντρωσαν πολύ κόσμο, μουσουλμάνους καί χριστιανούς. Ὁ Γεώργιος παρακάλεσε τόν Χότζα νά τόν ἀφήσει ἀλλά μάταια. Ἀκόμα καί ὁ ἀδελφός τῆς Ἑλένης, ὁ Ἀλέξιος, πού τυχαῖα διερχόταν ἀπό τόν τόπο τῆς σύλληψης, προσπάθησε ἀνεπιτυχῶς νά ἀποσπάσει ἀπό τά χέρια τοῦ φανατικοῦ χότζα τόν γαμβρό του.

Τό ἐπεισόδιο ἐκτυλισσόταν ἀπέναντι ἀπό τό σπίτι τοῦ Νταούτ πασᾶ, ὁ ὁποῖος ἀκούγοντας τό θόρυβο καί τήν ταραχή πού εἶχε δημιουργηθεῖ ἔστειλε ἀνθρώπους του νά ὁδηγήσουν τόν Γεώργιο ἐνώπιόν του. Ὁ Γεώργιος ἐξακολουθοῦσε νά ὁμολογεῖ θαρραλέα: «Χριστιανός γεννήθηκα, Χριστιανός εἶμαι καί χριστιανός πεθαίνω». Τότε ὁ παριστάμενος μπουλούκμπασης ἔδωσε ἐντολή νά δέσουν τά χέρια τοῦ Γεωργίου καί νά τόν ὁδηγήσουν στόν μεχκεμέ. Ὁ δικαστής ἀναγνώρισε τόν ἅγιο ἀπό τήν πρώτη του ἐμφάνιση στό δικαστήριο καί προσπάθησε μέ διάφορους τρόπους νά τόν ἐκβιάσει νά ἀλλαξοπιστήσει. Ὁ Γεώργιος παρέμεινε, ὅμως, σταθερός στήν πίστη του καί ὁδηγήθηκε στή φυλακή.

Ὁ τότε Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, Ἰωακείμ ὁ Χῖος, μόλις πληροφορήθηκε τά διαδραματισθέντα, ἔσπευσε στόν μεχκεμέ (δικαστήριο) πρῶτα καί κατόπιν στό Διοικητήριο ζητώντας τήν ἀπόλυση τοῦ Γεωργίου, ἀλλά οἱ λόγοι του δέν ἔπιασαν τόπο.

Τό πρωΐ τῆς Πέμπτης ὁ Γεώργιος ὁδηγεῖται καί πάλι στό δικαστήριο. Ὁ δικαστής μετέρχεται τώρα κολακεῖες καί νουθεσίες καί ὑποσχέσεις γιά νά πείσει τόν Γεώργιο νά ἐξομόσει μέ ἀντάλλαγμα ὑψηλά ἀξιώματα. Ὁ Γεώργιος φώναζε μόνο: «Χριστιανός εἶμαι».

Οἱ Μουσουλμάνοι μαίνονται, μαστιγώνουν ἀνελέητα τόν Γεώργιο καί τόν ξανακλείνουν στή φυλακή. Ἀσφαλίζουν τά πόδια του στη φοβερή ποδοκάκη. Βάζουν βαριά πέτρα στό στῆθος του, τόν πιέζουν ποικιλοτρόπως νά ἐξομόσει. Παρά τά πολυειδῆ μαρτύρια ὁ Γεώργιος κοιμήθηκε γαλήνιος.

Ἡ Παρασκευή πέρασε γιά τόν Γεώργιο ἐν μέσῳ πολυειδῶν βασάνων: βραστό λάδι, πυρακτωμένα περόνια στά ἀπόκρυφα μέλη του, ἀκίδες στά νύχια του.

Ξημερώνοντας Σάββατο ὁδηγεῖται πάλι στόν κατή. Πλῆθος φανατικῶν Ὀθωμανῶν ἔχουν συγκεντρωθεῖ ἔξω ἀπό τό δικαστήριο, ὅπου τοῦ ἔθεσαν τό δίλημμα ἤ νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη του καί νά λάβει ἐπιβράβευση ἤ νά παραμείνει πιστός καί νά θανατωθεῖ. Ὁ Γεώργιος ἔδειξε ἀνδρεία ψυχή καί ὁμολόγησε εὐθαρσῶς μπροστά σέ ὅλους τους ἀσεβεῖς πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ: «Χριστιανός ἤμουν ἀπ’ τήν ἀρχή, χριστιανός εἶμαι καί θα εἶμαι μέχρι τήν τελευταία μου πνοή». Τρείς φορές εἰσήχθη στόν κριτή καί τρείς φορές ἐξήχθη παραμένοντας σταθερός στήν ὁμολογία του. Τότε δόθηκε ἡ ἀπόφαση γραμμένη ἀπό τό χέρι τοῦ κριτῆ νά θανατωθεῖ.

Ὑπέρ τοῦ Γεωργίου παρενέβησαν καί οἱ μητροπολῖτες Ἰωαννίνων, Ἄρτης καί Γρεβενῶν, καθώς καί προύχοντες τῆς πόλεως καί συγγενεῖς του, χωρίς ἀποτέλεσμα.

Τόσο οἱ ἀρχιερεῖς ὅσο καί κάποιοι ἄλλοι Ἰωαννῖτες δέν παρέλειπαν νά στέλνουν ἀνθρώπους στό δεσμωτήριο προκειμένου νά στηρίξουν τόν Γεώργιο. Σύμφωνα μέ μαρτυρίες τῶν συγκρατουμένων καί τῆς ἰδίας τῆς συζύγου του, τῆς Ἑλένης, ὁ Γεώργιος ἦταν ἠρεμώτατος.

Στίς 17 Ἰανουαρίου 1838, ἡμέρα Δευτέρα, ὁ Ἅγιος ἀπαγχονίσθηκε στό Κουρμανιό, περιοχή τῆς ἀγορᾶς κοντά στήν κεντρική πύλη τοῦ φρουρίου, καί δέχθηκε ἀπό τόν Σταυρωθέντα Κύριο τό στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Ἀπό τή νύχτα ἐκείνη καί ἐνόσῳ τό σκήνωμα τοῦ νεομάρτυρα παρέμενε στήν ἀγχόνη, φῶς ἐν εἴδει στεφάνου κατέβαινε στήν κεφαλή τοῦ Αγίου.

Τό σκήνωμα τοῦ ἁγίου παρέμεινε κρεμασμένο μέχρι τήν Τετάρτη, 19 Ἰανουαρίου, καί κατόπιν δωρήθηκε ἀπό τόν Μουσταφά πασᾶ στόν Μητροπολίτη Ἰωαννίνων Ἰωακείμ (ἤ ἐξαγοράστηκε ἀπό τόν Μητροπολίτη σύμφωνα μέ ἄλλη μαρτυρία) καί μεταφέρθηκε στόν δεύτερο ἐξώστη τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ, στό παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Μαρίνας. Ἐκεῖ τόν σαβάνωσαν καί τόν κατέβασαν στό μέσον τοῦ νεότευκτου τότε ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ὅπου ἀνέμεναν οἱ μητροπολῖτες Ἰωαννίνων, Ἄρτης καί Γρεβενῶν, τό ἱερατεῖο τῆς πόλεως καί πλῆθος χριστιανῶν. Μετά τό τέλος τῆς πάνδημης ἐντάφιας ἀκολουθίας, ἡ σορός μεταφέρθηκε καί κατατέθηκε σέ τάφο κοντά στή δυτική πύλη τοῦ ἱεροῦ βήματος.

Μετά τό μαρτύριο καί τήν ταφή τοῦ Γεωργίου ἕνας καταιγισμός θαυμάτων πλημμύρισε τήν πόλη. Πλῆθος παραλύτων καί πασχόντων ἀπό ποικίλες ἀσθένειες προστρέχοντας στόν ἅγιο λάμβαναν τή θεραπεία τους. Ἀκόμη καί «μιά Τούρκα (Τουρκάλα) ἅρπαξε τήν κάλτσα ἀπό τό πόδι τοῦ ἁγίου καί ἔτρεξεν εἰς μίαν ἄρρωστη Τούρκα, ἥτις ἐθεραπεύθη ἀμέσως». Γι’ αὐτό καί στίς εἰκόνες ὁ ἅγιος εἰκονίζεται κρεμασμένος καί φορώντας κάλτσα μόνο στό ἕνα πόδι. Ἡ πρώτη μάλιστα εἰκόνα του φιλοτεχνήθηκε 13 μόλις μέρες μετά τό μαρτύριό του.

Ἔτσι, ἡ ἁγιότητα τοῦ Γεωργίου ἐπεβλήθηκε ἀμέσως στή συνείδηση τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος καί ἡ ἁγιοκατάταξή του ἔγινε ἐντός περίπου δεκαεννιά μηνῶν ἀπό τό μαρτυρικό θάνατο καί τήν ταφή του.

Στίς 26 Ὀκτωβρίου 1971 ἔγινε ἡ ἀνακομιδή τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τά ὁποῖα ἐναπετέθησαν σέ λάρνακα, πού κατετέθηκε στό νεόδμητο ναό τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, στήν πλατεῖα Πάργης.